

Arrest

nr. 78 208 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die loco advocaat R. BEEKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 9 november 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en diende op 17 november 2010 een asielaanvraag in. De Adjunct-commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen besliste op 29 juni 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekende verzoekster beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 69.438 van 28 oktober 2011 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd. Op 1 december 2011 werd een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 12 december 2011 werd door verzoekster inmiddels een tweede asielaanvraag ingediend.

“Op 28.10.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (1).

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: onwettigheid door schending motiveringsplicht en schending zorgvuldigheidsbeginsel. Aangezien de motivering begint met de zin: Op 28.10.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”; Dat dit geen leesbare zin is; Dat men bezwaarlijk een beslissing kan steunen op een motivering die bestaat uit een onleesbare zin: Dat bovendien verzoekende partij geen kennis heeft van de inhoud of de motivatie van de beslissing waarop onderhavige bestreden uitvoeringshandeling gebaseerd werd. Dat zodoende de zeer summiere motivatie in de uitvoeringshandeling -louter verwijzend naar de onbekende beslissing- onmogelijk de beslissing kan dragen; Dat het voormelde bevel onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, <http://www.juridat.be/cgi/juris/jurn.pl>); Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt; Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en art. 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen; Dat het enige middel gegrond is; Dat eveneens de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd, nu men zich niet de moeite getroostte om verzoekende partij een leesbaar exemplaar af te geven.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996,698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) is genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Verzoeksters beschouwingen als zou de haar toegestuurde bestreden beslissing niet leesbaar zijn, kunnen niet worden aangenomen. Uit de zin in de bestreden beslissing die verzoekster citeert blijkt dat het woord “genomen” is vergeten. Verzoekster kan niet op geloofwaardige wijze voorhouden dat de boven geciteerde motieven niet leesbaar zouden zijn opgenomen in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wordt door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid duidelijk verwezen naar het op 28 oktober 2011 door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gewezen arrest houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing steunt op artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit (K.B. van 8.10.1981). Dit artikel bepaalt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.”

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juni 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, verzoekster tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 69.437 van 28 oktober 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster geweigerd heeft, zodat de asielprocedure van verzoekster beëindigd is.

Aangezien de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2011 nog steeds aanwezig was in het rechtsverkeer, vermocht de gemachtigde wel degelijk te beslissen dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoekster werden geweigerd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid heeft niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster niet betwist dat haar asielprocedure inderdaad werd beëindigd, noch dat zij niet over de vereiste verblijfsdocumenten beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Nergens blijkt dat de bestreden beslissing noch wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: onwettigheid door machtsoverschrijding, minstens schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name van de zorgvuldigheidsplicht. Aangezien het duidelijk is dat verzoekende partij en haar gezin in België ingeburgerd zijn, hun relaties hier hebben opgebouwd; Dat hun kinderen hier naar school gaan en hier hun vrienden hebben; Dat gezien de ernst van hun relaas, verzoekende partij niet had kunnen voorzien dat zij zou worden afgewezen inzake haar vluchtelingenstatus; Dat het behoort dat verzoekende partij de mogelijkheid krijgt om een verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet in te dienen. Dat het in dit licht niet correct is dat men nu reeds verzoekende partij heeft bevolen om het grondgebied te verlaten, waardoor het onmogelijk wordt om een rechtmatig verzoek conform art 9bis Vreemdelingenwet in te dienen. Dat de verwerende partij hiermee haar macht overschrijdt nu zij hiermee impliciet een verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet beïnvloedt; Dat de vererende partij hiermee minstens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur met name van de zorgvuldigheidsplicht, schendt, nu zij aan verzoekende partij niet de kans biedt om een regulier verzoek conform art. 9bis Vreemdelingenwet in te dienen;”

2.2.2. Ter ondersteuning van haar tweede middel houdt verzoekster voor in België tal van sociale relaties te hebben opgebouwd.

Vooreerst wordt opgemerkt dat dit gegeven niet eerder aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ter kennis werd gebracht, zodat deze hier ook geen rekening mee diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De kritiek van verzoekster is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoekster houdt verder voor door de bestreden beslissing in de onmogelijkheid te verkeren een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

De kritiek van verzoekster kan niet dienstig in verband worden gebracht met de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat de asielprocedure van verzoekster werd beëindigd, gegeven op basis waarvan door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing werd genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De bestreden beslissing houdt geen oordeel in over de beweerde sociale relaties van verzoekster, die door geen enkel concreet stuk worden ondersteund terwijl verzoekster niet aannemelijk maakt om welke reden deze vermeende sociale relaties bescherming zouden genieten.

Indien verzoekster voorhoudt een recht te kunnen laten gelden op een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, dan is dit gegeven niet van aard te doen besluiten dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op een onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing zou hebben genomen. Integendeel is het verzoekster zelf die onzorgvuldig is geweest door, indien zij meende hier aanspraak op te kunnen maken, geen aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, indien dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf zou zijn ingediend door verzoekster, deze regularisatieaanvraag geen schorsende werking zou hebben ten aanzien van het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St. nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft de bestreden beslissing genomen op basis van elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC